

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Marcia Grad

THE PRINCESS WHO BELIEVED IN FAIRY TALES

Copyright © 1995 by Marcia Grad

All rights reserved

Published by arrangement with Wilshire Book Company

22647 Ventura Blvd. #314

Woodland Hills, CA 91364-1416 USA

www.mpowers.com

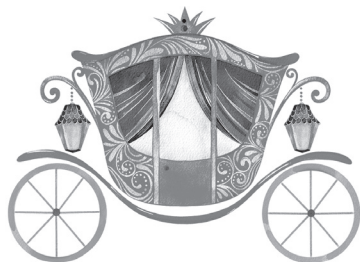
Translation Copyright © 2018 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02246-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Marcia Grad

Princeza koja je verovala u bajke

Preveo Vladan Stojanović

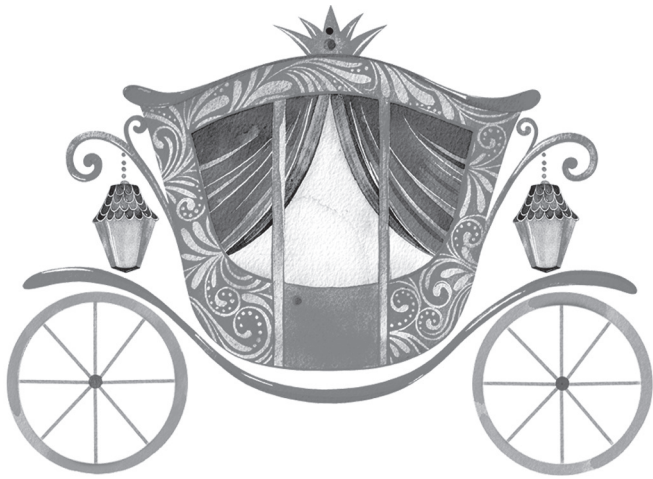
VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2018.

SADRŽAJ

PRVI DEO	7
Prvo poglavlje	9
Drugo poglavlje	15
Treće poglavlje	27
DRUGI DEO	37
Četvrto poglavlje	39
Peto poglavlje	51
Sedmo poglavlje	73
Osmo poglavlje	81
Deveto poglavlje	91
TREĆI DEO	103
Deseto poglavlje	105
Jedanaesto poglavlje	118
Dvanaesto poglavlje	137
Trinaesto poglavlje	148
Četrnaesto poglavlje	165
Šesnaesto poglavlje	189
ČETVRTI DEO	199
Sedamnaesto poglavlje	201
Osamnaesto poglavlje	208
Pogovor	229

PRVI DEO

Prvo poglavlje

Moj princ će jednog dana doći

Nekada davno živela je krhka zlatokosa princeza po imenu Viktorija. Svim srcem verovala je da se bajke obistinjuju i da princeze žive srećno do kraja života. Verovala je u magičnu moć želja, trijumf dobra nad zlom i u moć ljubavi da sve pobedi – u filozofiju utemeljenu na mudrosti iz bajki.

Mala princeza je, otkad zna za sebe, slušala kako joj kraljica čita priče za laku noć o prelepim gospama u nevolji, ušuškana – sva ružičasta i topla posle kupanja u kadi – pod mekim ružičastim jorganima, s glavom na brežuljku mekih jastuka. Hrabri, zgodni, šarmantni princ je uvek spasavao vrle deve što su nosile prnje, omađijane sanjale stogodišnji san, bivale zatočene u kuli ili trpele neku drugu muku. Mala princeza gutala je svaku reč koju bi majka pročitala. Iz noći u noć tonula je u san nakon što bi isprela sopstvene predivne bajkovite priče.

„Hoće li moj princ ikada doći?“, pitala je jedne noći kraljicu, raširenih ćilibarskih očiju, punih nevinosti i ljubopitljivosti.

„Da, draga“, odvrtila je kraljica. „Doći će jednog dana.“

„I da li će biti visok, jak, hrabar, zgodan i šarmantan?“, pitala je mala princeza.

„Naravno da će biti. Biće sve o čemu sanjaš i još više od toga. Biće svetlost tvog života, razlog tvog postojanja. Tako je suđeno.“

„Hoćemo li živeti srećno do kraja života, dok je sveta i veka, kao u bajkama?“, upitala je snenim glasom, naginjući glavu i pokrivajući obraze šakama.

Kraljica je polako prolazila prstima kroz kosu princeze. Nežno ju je milovala. „Biće baš kao u bajkama“, odvrtila je. „Vreme je za spavanje.“ Ovlašno bi poljubila malu princezu u čelo. Izašla bi iz sobe. Tiho bi zatvorila vrata za sobom.

„Izađi. Bezbedno je“, prošaptala bi mala princeza. Nagnula bi se preko ivice postelje i podigla čaršav. „Izađi, dečaće.“

Timoti Vandenberg III iskočio bi ispod kreveta i seo pored nje. Nije ličio na Timotija Vandenberg III. Više je podsećao na Ragsa. Mala princeza ga je volela, kao da je pseći kralj. Čvrsto bi ga zagrlila. Zaspali bi srećni i zadovoljni.

Mala princeza često bi nanosila kraljičino rumenilo za obraze i oblačila njene balske haljine i cipele za ples s visokim potpeticama. Zamišljala je da su staklene. Podigla bi tešku, široku haljinu s poda i trupkala po spavaćoj sobi. Zatreptala bi dugim trepavicama, smerno uzdahnula i izgovorila „Oduvek sam znala da ćeš doći, prinče moj“, i „Da, naravno. Biće mi čast da budem tvoja nevesta“. Zatim bi uvežbavala scene

spasavanja iz najdražih bajki, recitujući napamet naučene rečenice.

Mala princeza vredno se pripremala za dolazak svog princa. Neumorno je uvežbavala svoju ulogu. Izveštala se u treptanju dugim trepavicama, uzdisanju i prihvatanju bračnih ponuda.

Kraljica je na princezinom sedmom rođendanu, kad je princeza poželela želju i pogasila sve svećice na čokoladnoj torti, ustala i prišla ćerki s lepo zapakovanim poklonom u rukama.

„Tvoj otac i ja mislimo da si dovoljno porasla da ceniš ovaj posebni poklon. Generacijama je prenošen s majke na ćerku. Bila sam tvojih godina kad mi ga je majka poklonila za rođendan. Nadamo se da ćeš ga jednog dana pokloniti svojoj ćerki.“

Kraljica je spustila poklon u ćerkine ispružene ruke. Mala princeza drhtala je od znatiželje. Ipak je polako svukla ukrasnu traku s mašnicom da bi mogla da je neoštećenu uvrsti u svoju zbirku. Skinula je i ukrasni papir, pazeći da ga ne pocepa. Polako je izvukla drevnu muzičku kutiju sa dve figurice na vrhu. Predstavljale su elegantan par koji pleše valcer.

„O, pogledajte!“, uskliknula je, kad je pažljivo dodirnula figurice vrhovima prstiju. „Evo vrle deve i njenog princa!“

„Navij je, princezo“, rekao je kralj.

Navila je spravicu ključićem, pazeći da ne zategne mehanizam do kraja. Prostorija se ispunila blaženim zvucima pesme *Moj princ će jednog dana doći*. Elegantni par na kutiji se zavrteo.

„To je moja najdraža pesma!“, otelo se maloj princezi.

Kraljica je bila zadovoljna. „Ona nosi obećanje tvoje budućnosti. Podseća te na ono što će biti.“

„Sviđa mi se“, odvrtila je mala princeza, opčinjena muzikom i plešućim figuricama. „Hvala vam! Hvala vam!“

Viktorija nije mogla dočekati da se te noći popne do svoje spavaće sobe, da bi se poigrala muzičkom kutijom i da bi planirala i sanjerala sa Viki – nevidljivom najboljom drugaricom, za koju su kralj i kraljica tvrdili da je izmišljena.

„Požuri, Viktorija“, uzbuđeno reče Viki, čim su se vrata spavaće sobe zatvorila. „Navij je!“

„Žurim“, odvrtila je Viktorija. Spustila je muzičku kutiju na toaletni stočić. Navila ju je ključićem.

Viki je zapevušila kad su zvuci pesme *Moj princ će jednog dana doći* ispunili odaju. „Hajde, Viktorija, raspoložena sam za ples.“

„Ne znam da li bi trebalo. Mislim da...“

„Previše razmišljaš, dođi ovamo.“

Mala princeza prišla je velikom ogledalu s mesinganim okvirom, u uglu na drugom kraju ružičaste i bele spavaće sobe. Osećajući se lepom kad god bi ugledala svoj odraz u ogledalu, htela je da zaigra od sreće. Nije mogla da odoli dok je muzika svirala. Otmeno se okretala u ovom ili onom smeru. Nisko se spuštala i podizala visoko u živahnom plesu, proisteklom iz dubine njenog bića. I Timoti Vandenberg III plesao je s njom. Neumorno se okretao i obrtao.

Sobarica zadužena za taj sprat ušla je u princezinu sobu da bi zamenila posteljinu. Zadržala se znatno duže nego obično, zato što je uživala u radosnom plesu male princeze.

Kraljica se iznenada pojavila na vratima. Sobarica se pomela zato što je bila uhvaćena kako posmatra malu princezu, umesto da radi svoj posao.

Timoti je jurnuo ka svom utočištu ispod kreveta kad je osetio kraljičino prisustvo.

Mala princeza bila je toliko obuzeta plesanjem da nije primetila kraljicu dok ova nije naredila sobarici da se udalji. Zastala je usred najelegantnijeg okreta.

„Je li ovo moguće, Viktorija?“, rekla je kraljica. „Kako si mogla dopustiti tako nedolično ponašanje?“

Mala princeza se užasnula. Zapitala se kako nešto tako lepo može biti tako loše.

„Ako želiš da igraš, moraš naučiti da to radiš na ispravan način“, kazala je kraljica. „Kraljevski studio izvođačkih umetnosti ima najbolje instruktore baleta. Takvo plesanje dolikuje princezi, a ne ovo savijanje, uspravljanje i mahanje rukama kakvo priliči osobama nižeg staleža. Da sve bude gore, činila si sve to pred očima osobe nižeg staleža!“

Mala princeza tu i tada nemo se zaklela da više nikada neće izvesti svoj ples uz numeru *Moj princ će jednog dana doći* pred bilo kim – s jednim izuzetkom, a to je bio Timoti. Ali on je bio drugačiji. Poveravala mu je sve tajne otkad ga je pronašla kako gladan i napušten luta po vrtu palate. Voleo ju je u svakoj prilici – za razliku od nekih ljudi koje je znala.

Kraljica se smirila i sačekala da se Viktorija okupa u kadi. Pomogla je maloj princezi da obuče široku bledoljubičastu spavaćicu. Uzela je knjigu bajki s noćnog stočića i počela glasno da čita.

Mala princeza ubrzo se obrela u magičnom svetu u kome se živi srećno do kraja života. Stomak joj se smirio, a sećanje na neprijatni događaj izbledelo joj je iz uma.

Drugo poglavlje

Mala princeza i Kraljevski zakonik

Mala princeza hodala je uskom krivudavom stazom u ružičnjaku palate. Jedva je nosila kutiju sa tri saksijice procvetalih crvenih ruža, ašovčetom, kanticom za zalivanje i velikim belim peškirom iz palate. Oko nje su bili ružičasti, beli, žuti i crveni ružini žbunovi, puni ruža koje su nežno otvarale latice ka suncu. Njihov miris dizao se ka vrhovima drveća. Srce joj je pevalo od radosti. I ona je zapevala kad je prostrla peškir pored dela zemlje spremnog za sadnju i kleknula na njega. Naučila je da sadi cveće od glavnog vrtlara u palati. Posadiće ruže tako da ne isprlja nabranu belu kecelju.

Ptice s drveća skupile su se oko princeze, privučene milozvučnom pesmom, kad je zasadila prvu biljku. Pevale su zajedno s njom.

Vratila se u palatu kad je zasadila ruže. Njena pesma ispunila je kraljevsko predvorje – kao i poj ptica što su je sledile.

Mala princeza od pevanja i cvrkutanja nije čula kad se kralj pojavio na drugom kraju hodnika.

„Viktorija“, gnevno joj se obratio, hitajući ka njoj. „Smesta da si prestala s tom galamom! Stalno te opominjem! Zašto me ne slušaš?“

Kralj je prepao malu princezu. „Žao mi je, oče“, nervozno je izgovorila preko glasnog cvrkuta ptica. „Žao mi je ako sam pevanjem...“

„Što se tiče ptica“, rekao je, „ta đavolja stvorenja skupljaju se u vrtu i uleću u palatu kroz prozore. Prave rusvaj kad god se upustiš u te tvoje vokalne ispade.“ Mahao je rukama da bi oterao ptice. „Odmah da si ih isterala odavde! Imam sastanak sa stranim zvaničnicima. Ne možemo da razgovaramo od galame koju nazivaš pevanjem!“

„Da, oče“, odgovorila je mala princeza. Očajnički je pokušavala da ne zvuči kao neko kome je zadat smrtonosni udarac, zato što je vrlo dobro znala šta će joj se dogoditi ako dozvoli da izgubi kontrolu nad sobom pred bilo kim – pogotovo pred kraljem.

Kralj se, zadovoljan odgovorom, okrenuo i zaputio ka vratima. Timoti Vandenberg III iznenada se pojavio. Bučno je zalajao i projurio ispred kralja. Zamalo što ga nije oborio. „Stražaru!“, povikao je kralj. „Vodi ovu džukelu odavde. Pobrini se da se nikad ne vrati!“

„Ne, ne, oče! Ne Timotija! Ne odvodite ga, molim vas!“

„Samo pravi probleme, Viktorija“, reče kralj. Okrenuo se prema stražaru i pokazao na vrata. „Džukela mora da nestane.“

Stražar je krenuo za Timotijem Vandenbergom III, koji je jurnuo na jednu, pa na drugu stranu. Očešao se o alabasterski

pijedestal kad je stražar pojurio ka njemu. Oborio je vazu sa crvenim ružama, koja se razbila na mermernom podu.

Stražar je uhvatio unezverenog psa. Mala princeza uhvatila je stražara za nogu. „Molim vas da ga ne vodite“, zavapila je. „Molim vas!“

Kraljica je čula buku u predvorju. Požurila je tamo da bi videla šta ju je izazvalo. Uхватила je princezu za ruke. Odvojila ju je od stražara. „Viktorija, odmah da si prestala sa sramotnim ponašanjem! Tvoj otac ima pravo. Ta džukela je neodgovarajući ljubimac za princezu.“ Ljutito se osvrnula oko sebe. „Pogledaj ovaj džumbus!“

Mala princeza je ćutke potiskivala gnev. Ali osećanja su joj se ogledala na licu.

„Umeš ti bolje od toga!“, izgovorila je kraljica. Strogo je posmatrala ćerkino smrknuo lice. „Idi u svoju sobu i opet pročitaj Kraljevski zakonik, pogotovo delove koji se tiću gospodstvenog ponašanja i nedoličnog iskazivanja emocija. Ne izlazi mi pred oči dok ne budeš imala osmeh na licu.“

Mala princeza borila se s gnevom koji ju je nagonio da izleti iz odaje. Reka suza spremala se da poteče iz njenih očiju kad se okrenula da bi krenula u svoju sobu. Suzbila je gotovo sve suze. Samo nekoliko njih skliznulo je niz obraze dok se polako pela veličanstvenim kružnim stepeništem, do spavaće sobe na spratu.

Suze su joj snažnije potekle kad se našla u sobi. Pogledala je Kraljevski zakonik o osećanjima i ponašanju za princeze. Zauzimao je počasno mesto na zidu, iznad toaletnog stočića. Dvorski kaligraf ispisao ga je savršenim slovima na belom

pergamentu. Dvorski dekorater ga je po kraljičinoj naredbi ukusno uramio i okačio. Propisivao je ne samo kako bi princeza trebalo da izgleda, da se ponaša i da govori u svakoj prilici već i kako bi trebalo da razmišlja i oseća. Nabrajao je šta ne sme da oseća i misli, što se često poklapalo s onim što je osećala i o čemu je razmišljala. Nigde nije pisalo kako da prestane da gaji te misli i osećanja. Pitala se i zašto mora da bude princeza.

„Misliš da sam ja uvek kriva, je li tako, Viktorija?“ pitala je Viki, glasić koji je dolazio iz dubine princezinog bića.

„Da! Milion puta sam ti rekla da ćemo se naći u nevolji ako nastaviš da pevaš, da igraš, da tuguješ i da se duriš. Uopšte me ne slušaš!“

„Mrzim kad zvučiš kao kralj“, odvratila je Viki.

„Žao mi je, ali više ne znam šta da radim.“

„Mogu da sledim Kraljevski zakonik. Zaista. Dokazaću ti.“ Viki je podigla desnicu, pročistila grlo i svečanim glasom izdeklamovala: „Dajem reč da ću u svako doba slediti Kraljevski zakonik, da ću biti dobra – ne, da ću biti bolja od dobrog, biću savršena. Crkla dabogda ako slažem.“

„Od toga neće biti ništa“, oštro će Viktorija.

„Uh-huh! Dala sam reč, zar nisam?“

„Ne prvi put.“

„Ali nikad nisam rekla 'crkla dabogda'.“

„Kad bi kralj i kraljica samo znali da probleme ne pravim ja, nego ti“, s uzdahom će Viktorija.

„Šta mogu kad misle da ne postojim“, krotko će Viki. „Bilo kako bilo, to se više neće ponoviti. Videćeš.“

Princeza koja je verovala u bajke

Maloj princezi te večeri nije bilo do jela. Rado bi izostala sa večere, ali je znala da to ne dolazi u obzir i da za stolom ne sme izgledati neraspoloženo. Osmehivanje dok plače u sebi bilo je jedna od najtežih lekcija. Viktorija je rešila da je nauči.

Naterala je sebe da vežba osmehivanje pred velikim ogledalom s mesinganim okvirom. Kralj joj je često govorio da je njen osmeh radost za oči, ali sad sigurno nije tako izgledao. Nije uspela da imitira taj osmeh kako treba, ali je bar uspela da se izveštačeno osmehne. S tom grimasom na licu krenula je ka kraljevskoj trpezariji u prizemlju.

Mala princeza igrala se hranom za stolom. Bila je neobično tiha.

„Je li nešto nije u redu s večerom?“, pitao je kralj.

Mala princeza nervozno se promeškola na stolici.

„Princezo, jesi li me čula?“

„Da“, tiho je odvratila.

„Šta, da?“

„Da, čula sam te“, odgovorila je s poštovanjem.

„Pa, šta je bilo?“

„Sve je u redu s mojom večerom, oče“, odvratila je. Odsutno je povlačila viljuškom po gomili rezanaca.

„Očigledno je da postoji problem“, zaključila kraljica. „Hoćeš li nam reći o čemu se radi, moliću lepo?“

Mala princeza podigla je pogled s tanjira. „Ni o čemu“, odgovorila je. Spustila je viljušku i počela da se igra salvetom u krilu.

„Viktorija, želim da mi odmah objasniš o čemu se radi“, zahtevao je kralj. „Bilo bi bolje da ne pominješ onu odrtavelu džukelu.“

Uzvrpoljila se i nekoliko puta pročistila grlo. „Bojim se da vam kažem“, konačno je prozborila.

Kralj i kraljica gnevno su je posmatrali. Priznala je šta joj je na srcu kad je roditeljski pritisak postao nepodnošljiv. „Želim da mi vratite Timotija.“

„Otac ti je jasno dao do znanja...“

„Molim te!“, kralj je ućutkao suprugu. „Ja ću se ovim pozabaviti.“ Hitro je ustao. Šetkao se napred-nazad, s rukama na leđima.

„Molim te, oče“, nastavila je mala princeza. „Nije Timoti kriv što te zamalo nije oborio. Uvek pobenavi kad se Viki uznemiri. Vikao si na nju zbog pevanja...“

„Ponovo ta Viki! Majka i ja rekli smo ti da ne možeš kriviti izmišljenu drugaricu za svoje nepodopštine!“

„Ne radim to ja“, snebivljivo će Viktorija. „Viki nije izmišljena. Ona je stvarna.“

„Prestara si za to“, reče kraljica. „Krajnje je vreme da počneš razlikovati stvarno od nestvarnog. Ljudi će početi da pričaju!“

Viktorija se namrštila. „Baš me briga za ogovaranja. Viki je stvarna. Govori, smeje se, plače i oseća. Voli da peva, igra, sanjari i...“

Kralj se razljutio. „Znači *ona* privlači štokave ptice vokalnim ispadima i priređuje spektakularne predstave pred sluškinjama! I *ona* je odgovorna za džukelu koja mi se muva oko